

Θέατρον Κυβέλης : «Ἡ Γατίτσα», δραματάκι εἰς μίαν πράξιν ὑπὸ Μιλτ. Ἰωσήφ.

Η νεαρά Ντόλλα, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει δοθῆ ἀπὸ οἰκογενειακὸν φίλον ἢ προσωνομία τῆς «Γατίτσας» διαγράφεται μὲ πολλὴν ζωηρότητα ὡς ἡ γυνὴ ἢ ὁποία

αἰσθάνεται ἰσχυρῶς τὴν ἀνάγκην νὰ τὴν περιέπουν ὅλοι, νὰ τὴν ἀγαποῦν ὅλοι, ἀλλ' ἡ ὁποία ὄχι μόνον δὲν ἀγαπᾷ ἀλλὰ καὶ . . . γρατσουνίζει τοὺς ἀγαπῶντας. Ἐν τούτοις ἐσήμανε φαίνεται καὶ δι' αὐτὴν ἡ ὥρα τῆς ἀγάπης τῶρα ποὺ παρουσιάζεται ἐνώπιόν της ὁ ὄχι πρῶτης νεότητος Λέων Φέρης· ἡ αἰλουροειδὴς ἀνεγνώρισεν ἀμέσως εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ «μαγνητικοῦ ἀνδρός» τὸν διμυστήν της. Ἀναπτύσσει οὕτως ὅλην τὴν δελεαστικωτάτην θεραπευτικότητά της διὰ νὰ τὸν κατακτήσῃ καὶ ἐκσπᾷ εἰς μίαν ἀληθῆ σπινθηροβολίαν χαρούσης εὐτυχίας καὶ μόνον διότι αὐτὸς τῆς λέγει ὅτι εἶνε ἐπικίνδυνος, σχεδὸν δὲ δὲν δίδει καμίαν ἀπάντησιν εἰς τὴν μητέρα της ἢ ὁποία ἀναγγέλλει εἰς αὐτὴν ὅτι τὴν ζητεῖ εἰς γάμον πλούσιος φίλος τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Λέων Φέρης ἐκτὸς τῆς σκηνῆς ζητεῖ εἰς γάμον τὴν ἑξαδέλφην της Κλεῶ καὶ ὅταν αὕτη ἔρχεται νὰ τῆς τὸ ἀναγγείλῃ, τὴν ὑποδέχεται ἡ ἀγριωπὴ καὶ σχεδὸν ἐπιθετικὴ, ἢ ἄλλη ὄψις τῆς Γατίτσας. Ἄλλ' ἡ Κλεῶ ἢ ὁποία μιντεύει τὸν ἔρωτά της, δηλώνει εἰς αὐτὴν ὅτι δὲν στέργει τὸν γάμον αὐτόν.

Ἡ Ντόλλα ἐξαγριοῦται καὶ πεισμόνει ἀκόμη περισσότερον· τί! πῶς! διατί νὰ μὴν τὸν πάρῃ, δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ μὴν τὸν πάρῃ! Καὶ πρὸς τὸν εἰσερχόμενον τὴν στιγμὴν ἐκείνην μαζὶ μὲ ἄλλους Λέοντα Φέρην ἀναγγέλλει ἢ ἰδίᾳ ὅτι ἡ Κλεῶ δέχεται τὴν αἰτησίν του, καὶ διὰ νὰ εἶνε πλήρης, λέγει, ἢ χαρὰ, ἀναγγέλλει καὶ τοὺς ἰδικούς της ἀρραβῶνας μετὰ τοῦ πλουσίου φίλου τοῦ ἀδελφοῦ της. Οὗτος, περιχαρὴς σπεύδει νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ· ἀλλ' ὑποχωρεῖ κανονικῶς· ἡ Ντόλλα ἂν δὲν τοῦ τὸ λέγῃ μὲ τὸ σιόμα, τοῦ τὸ λέγει πολὺ καθαρὰ μὲ τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου της νὰ μὴ τὴν πολυσκοτίζῃ. Τὸν διαδέχεται κάποιος ἄλλος ὁ ὁποῖος παθαίνει τ' αὐτὰ καὶ ὅταν τέλος προσέρχεται νὰ τὴν συγχαρῇ καὶ ἡ Κλεῶ, ἢ ὑποδοχὴ εἰς αὐτὴν δὲν γίνεται μὲ *pattes de velours* ἢ καθὼς θὰ ἔλεγεν ὁ Νόννεος «φειδομένοις ὀνύχεσι»· μὲ νευρικόν, ὀξύ καὶ χαριτωμένον κίνημα τὴν . . . γρατσουνίζει ἀληθινὰ ἢ Γατίτσα.

Τὸ δραμάτιον αὐτὸ εἶνε γοργότατον χαριέστατον. Εἶνε ἐν ἀληθινὸν κομποτέχνημα εἰς τὸ εἶδος του. Καὶ ἂν ἡ Ντόλλα δὲν ἔλησμόνει τόσον πολὺ ὅτι εἶνε νεᾶνις καὶ ἂν ἐνθυμεῖτο ὀλιγώτερον ὅτι εἶνε ἢ Γατίτσα, ἂν οὕτω δὲν ἐπιπτεν εὐθύς ἀμέσως μὲ θωπείας ὄχι μόνον τῆς φωνῆς ἐπάνω εἰς τὸ στήθος τοῦ Λέοντος Φέρη, καὶ ἂν ἀφ' ἑτέρου ὁ Λέων Φέρης αὐτὸς ἐδικαιολόγη, κάπως περισσότερον τὴν μαγνητικὴν του ἐπίδρασιν, τὸ ἔργον θὰ ἦτο ἀπὸ τὰ τελειότερα. Ἐπαίχθη ἐπὶ πλέον θαυμασίως καλὰ· ποτὲ ἄλλωστε ἑλληνικὸς θίασος δὲν παρουσιάσθη τόσῳ μελετημένος, ἰδίως εἰς ἔργον ἑλληνικόν. Ἡ δεσποινὶς Λόλα Δράκου ὡς Κλεῶ παρουσίασεν ἕνα πολὺ συμπαθῆ τύπον Ἀλεξανδρινῆς, ἀπὸ «αὐτὰς αἱ ὁποῖαι ἀρέσουν τόσῳ πολὺ εἰς τοὺς Ἀθηναίους», ἢ δὲ κυρία Κυβέλη Ἀδριανοῦ ὑπῆρξε τελεία, ἐπικίνδυνος ὄσω καὶ θελκτικὴ, ἀπολύτως αἰλουροειδὴς εἰς θεραπευτικότητά, εἰς χάριν, εἰς ἀγρίαν ὀξύτητα.